1. **čítanie: Múd 12,13.16-19**

Svätopisec v druhej časti Knihy Múdrosti (kap. 11–19), ponúka reflexiu nad základnou spásnou udalosťou v dejinách Izraela, ktorou bolo vyslobodenie z Egypta, *exodus*. Udalosti *exodu* a skúsenosti Izraela na ceste púšťou do zasľúbenej zeme sú predstavené ako znamenia Božej múdrosti. Boh zasahuje do dejín Izraela svojou múdrosťou, aby obnovil spravodlivosť. Spravodlivosť značí obnovu života Izraela a potrestanie nepriateľov. No nepriatelia Božieho ľudu sú súdení postupne, aby mali možnosť činiť pokánie.

Úvaha nad vyhubením Kanaáncanov, ktorí obývali krajinu pred príchodom Izraela, sa sústreďuje na zdôraznenie Božej zvrchovanosti (Múd 12,12-18). Okrem neho niet iného božstva. Jeho *„sila je základom spravodlivosti“* a to, že je nad všetkým, robí ho *„zhovievavým ku všetkému“*. To znamená dve veci. Po prvé, Boh rozhodne nie je svojvoľný v používaní svojej sily. Prejavuje ju iba *„vtedy, keď neveria* [jeho*] zvrchovanej moci“.* Po druhé, hoci je Boh nad stvorením, jeho moc charakterizuje zhovievavosť a láskavosť. Pre Izrael to predstavuje dôležitú lekciu, *„že spravodlivý človek má byť ľudský“*. Pre tých, ktorí zblúdili, je to i lekcia o nádeji: *„…svojim synom si dal dobrú nádej, že po hriechu dávaš príležitosť na pokánie“*. Božia moc sa prejavuje v jeho miernosti voči tými, ktorí sa mu vyhýbajú, aby im dal možnosť konať pokánie a vrátiť sa k Nemu.

2. *čítanie:* Rim 8,26-27

Úryvok z Pavlovho Listu Rimanom je pokračovaním lektúry kap. 8. Po slovách o túžbe celého stvorenia po dokonalom zjavení slávy na tých, ktorí majú „prvé ovocie“ Ducha – čo bol text minulej nedele – Pavol prechádza k téme nádeje. *„Lebo v nádeji sme* (boli) *spasení“* (Rim 8,24a). Pasívny tvar v minulom čase pripomína, že prameňom záchrany je Boh, a ďalej i fakt, že spása sa skrze Kristovu smrť a zmŕtvychvstanie už stala skutočnosťou. Napriek tomu nie je ešte úplne viditeľná so všetkými účinkami. To je dôvod, prečo sme spasení *„v nádeji“*. A *„ak dúfame v niečo, čo nevidíme, trpezlivo to očakávame“* (Rim 8,25). Sme na ceste. Z tohto povzbudenia Apoštol vychádza vo veršoch dnešnej nedele.

Naďalej zakusujeme slabosť, čiže stav, neúplnosti vykúpenia, čo je zrejmé i z toho, že naše telá stále podliehajú rozkladu a smrti. Je to tiež súčasť nášho bôľu a túžby. V tejto situácii prichádza na pomoc Duch. On je skutočne aktívny v nás, v našej túžbe a stonaní, a *„prihovára sa za nás nevysloviteľnými vzdychmi“*. Pavol tu pravdepodobne nemá na mysli hovorenie v jazykoch. Skôr zdôrazňuje činnosť Ducha vo vnútri veriacich, ktorí sa modlia i vtedy, keď na nich dolieha ich vlastná slabosť. Je to Duch, ktorý *„sa prihovára za svätých, ako sa páči Bohu“*. Pojem „svätí“ sa vzťahuje na veriacich, ktorí sa odovzdali Bohu, rozhodli sa mu patriť. Duch sa stáva akoby zárukou „vyladenia“ modlitby podľa Božej vôle. Inými slovami, v našom ľudskom zápase je nám Boh blízko, aby sme zostali verní v časoch ťažkostí a výziev na našej ceste k plnosti spásy.

Evanjelium: Mt 13,24-43

Evanjelium prináša ďalšie podobenstvo, tentoraz o nebeskom kráľovstve. Ide o druhé najviac rozvinuté podobenstvo z 13. kap. Matúša, ktoré nasleduje hneď po podobenstve o rozsievačovi, čítanom minulú nedeľu. Tentoraz roľnícke pozadie dáva Ježišovi možnosť vykresliť ďalší aspekt rastu Božieho semena v ľuďoch: ono musí čeliť prekážkam, zlu, ktoré sa podobá parazitom. Je to zlo prichádzajúce nielen zvonka, ale aj zlo v rámci komunity a koniec-koncov prítomné i v srdci každého človeka.

Sú tam dva druhy semien (pšenica a burina), dvaja rozsievači (hospodár a nepriateľ), ako aj dve možné riešenia (nechať burinu rásť do žatvy alebo ju hneď vytrhať). Pán zasieva starostlivo dobré semeno, pšenicu, ale nepriateľ podlo zasieva zlo. Napriek tomu Pán, Boh, nedovoľuje vytrhať burinu, *„lebo pri zbieraní kúkoľa by ste mohli vytrhnúť aj pšenicu“*. A to by spôsobilo ďalší zločin, ktorý Boh nechce. Nezodpovedá to jeho vôli, ktorá by odstraňovala zlo iným zlom.

Boh teda umožňuje, aby jeho pole nebolo „dokonalé“ a „bezchybné“. Je trpezlivý a odkladá triumf dobra na záver, pre čas *„žatvy“*. Dovtedy nastoľuje čas trpezlivosti – z jeho strany, ale aj zo strany jeho služobníkov, teda nás – v rámci ktorého je potrebné hľadieť na zlo v nás samých ako i v iných ako na priestor milosrdenstva, prijímaného i preukazovaného. Spoločenstvo učeníkov, Cirkev, na ktorú podobenstvo mieri, nie je sektou „čistých“, ale miestom, kde všetci majú šancu rásť a stávať sa viac „pšenicou“ ako „burinou“. Lebo – na rozdiel od prírody – taká zmena je v ľuďoch možná.

Marek Vaňuš, SVD

The post Komentár k biblickým čítaniam – Šestnásta nedeľa v cezročnom období „A“ appeared first on Zasvätený život.

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)